

La belle histoire d'amour d'un clown.wmv

<http://www.youtube.com/watch?v=IZV2y5HKHMU>

Baráth Gyula: Bohóc

Gyermekkoromban mindig
bohóc szerettem volna lenni
az embereket
harsányan nevetetni,

kemény kalpagot
fejembe tenni,
s nagy krumplici-ort
orromra helyezni.
Tetszett esetlen mozgásuk
abban a nagy,
csámpás cipőben,
s ha megláttam őket
harsány kacajba törtem;
Bohóc! – azt mondtam,
az leszek, ha felnövök!
A legnagyobb bohóc,
kit majd tapsvihar köszönt,
s ki szomorú, azt megnevettettem,
úgy, hogy szemeiben
könnycseppek lesznek.
Lassan az életnek
viharában felnőttem,
s a Bohócokat,
a neveltetőket elfeledtem.
Mégis, gyermekkori álmom
teljesült:
Bohóc lettem.
Nem az a bohóc, ki
ki van kenve.
Nincs rajtam nagy,
csámpás cipőmozgásom
mégis csetledező.
Ezért a mókáért
nem kapok tapsvihart,
s nem dobálnak
körbe virágokkal.
Néha kicsúfolnak
a hátam megett,
vagy mondják:
Nézd a szerencsétlent!
Bohóc! - az lettem.
Az életnek Bohóca.
A legnagyobb Bohóca,
bohócnál
bohócabb.

[M. Laurens](#)

A bohóc halála

A manézs sötét, megfojtja a csend. Hol lehet, ki az arcokra mosolyt csent? Halk kattanas, és a fénykör felvilágol

apró fényszigetként a cirkuszvilágból.

A körbe botorkál középen valahol, hófehér arccal a vén bohóc: meghajol. Apró hegedűt vesz elő kabátját széttárva,

hangszerén az egyetlen húr olyan árva.

Ám a nyűtt vonó elárvult húrjához érve friss gyermekkacajként száll fel az égbe. Hangja libbenő pilleként szeszélyes,

kristályként tiszta, varázsosan fényes.

Egy vén bohóc, örök gyermeki lélek, az Ő álma és élete ad lelket a zenének. Szelíd őzek futnak a hegedű hangjában,

mosolytündérek a manézs homályában.

Vidám, csillogó arcok mosolyognak vissza, és minden gyermek a bohóc szavát issza. Ar cáról könny csordul a festett mosolyra,

fájdalommal néz a kihalt, üres sorokra.

A székek némák, nincs se taps, se nevetés. Nincs itt, csak egy vén bohóc és a feledés. Nincs már habos torta, és utána kacagás,

se elefánt, porondmester, se semmi más...

Csak Ő, a hegedű és a fénykör a porondon. Fájdalmak örömök emléke a bohóc sorson.
A húr aprót sikít, s az utolsó hang csorba...

Egy festett orr hull a porondról a porba.

2012. augusztus 3. (Eötvös Gábor zenebohóc emlékére)